

set til ikke at anvendes med mindre den paa gældende har holdt sig et Aar uden for Fattigvæsenet, tror jeg, at man bør slutte sig dertil, og de Herrer af Mindretallet maa jeg gøre opmærksomme paa, at de ved en Bestemmelse som denne ogsaa fra deres Synspunkt opnaa ikke saa ganske lidt, thi hele Spørgsmaalet om Eftergivelsesretten turde være meget tvivlsomt, naar det bliver undergivet Domstolens Paakendelse, men ved denne Bestemmelse bliver hele Sagen legaliseret. Jeg tror derfor ikke, at der kan være nogen Tvivl om, at det er noget, alle kunne være tilfredsstillede ved, naar Flertallets Forslag kan sættes igennem. Desuden er der stillet et Forslag til § 41 som gaar ud paa at lægge hele Straffemyndigheden i Politimesternes Haand i Stedet for nu i Fattigbestyrelsens Haand med Samtykke af Politimesteren. Det skal jeg villig indrømme, at der nok kunde være noget tiltalende i, idet man siger, at der her er Spørgsmaal om Straffemyndighed, og at det er korrektere at lægge den i den ordinære Dommers Haand end i Fattigbestyrelsens, men jeg maa dog gøre opmærksom paa, at det hele Forhold derved bliver fuldstændig forandret. Der er hvis Mindretallets Forslag vedtages, ikke nogen Politimester, der kan indlade sig paa at kende i en saadan Sag uden fuldstændig Undersøgelse og Optagelse af Politiforhør, saa at enhver af de Foræklere, her er Tale om, Driftsstab, Dovenstab og alt, hvad der staar i Forbindelse dermed, vil give Anledning til meget stor Vidtløftighed. Skal Politimesteren afgøre Sagen, maa det ske i de sædvanlige Former. Forfællen ligger altsaa deri, at der faar han hele Ansvar og ogsaa for det faktiske, men ad den anden Vej vil Politimesteren give sit Samtykke til, at Straffen kendes paa Grundlag af de Undersøgelser om Faktum, der have fundet Sted fra Fattigbestyrelsens Side. Jeg kan godt tænke mig Tilfælde, hvor man kunde finde sig mere tiltalt ved den Fremgangsmaade, her er foreslaaget; men i de allerfleste Tilfælde vil det dog vistnok være en Vidtløftighed, som jeg tror ikke er uanselig; jeg skønner dog heller ikke, at der, naar Politimesterens Samtykke udfordres, paa Grundlag af en Indberetning fra Fattigbestyrelsen om de faktiske Forhold, derfor er nogen Grund til at frygte for, at noget Misbrug skal finde Sted. Det hele er dog vistnok mere af teoretisk Interesse. Men endelig maa jeg gøre opmærksom paa, at det, som staar i Lovforslaget, er jo overensstemmende med den gældende Ret i Henhold til Plakat af 14de Dec. 1810, hvorefter Fattigbestyrelsen har denne Myndighed til at kende disse Straffe, med

Politimesterens Samtykke. Det er altsaa ikke nogen ny Bestemmelse, man ved dette Forslag har tilføjet, men kun Opretholdelsen af den bestaaende Ret, som ganske sikkert ikke har givet Anledning til noget Misbrug, saa at man behøver at nære Betyrning i saa Henseende eller lægge særlig Vægt paa at opnaa Forandring deri, hvorvel jeg i øvrigt antager, at der intet videre kunde være til Hinder for en saadan Forandring. Derimod er det næste Endringsforslag til denne Paragraf under Nr. 26 af langt større Betydning. Det angaar Spørgsmaalet om, hvorvidt Anvendelsen af Spændetroje længere skulde være tilstedelig. Der skal jeg tillade mig at gøre de Herrer opmærksomme paa, at den Bestemmelse, som blev udstemt ved 2den Behandling, om, at man ikke længere paa Tvangsarbejdsanstalterne skulde kunne anvende forpørlig Kevjelse som Straf, har andet Steds og vil fremdeles andet Steds vække betydeligt Anrød. Jeg tør godt sige, at Fængselsdirektøren, efter dertil givne Foranledning fra Tvangsarbejdsanstalterne, har været yderst beærefølgelig derved, idet man har sagt, at fra den Tid, Analogien af Arrestreglementet blev anerkendt som anvendeligt paa Tvangsarbejdsanstalterne, har det været langt lettere end nogen Sinde tidligere der at opretholde den fornødne Orden, ikke fordi den forpørlige Kevjelse er anvendt der i noget som helst videre Omfang, men fordi den har staaet som en Trusel. Jeg har jo dog været med til at udstemme Paragraffen og har heller ikke en Gang kunnet sætte igennem i Udvalget, at det blev taget under alvorlig Ventilation, om den skulde optages igen, men at gaa videre og udelade Bestemmelsen om Anvendelsen af Spændetroje, anser jeg for ganske umuligt at gennemføre. Jeg tror ogsaa, det er fuldstændig nødvendigt at have denne Spændetroje til Anvendelse ogsaa som Straf. Det er jo dog bekendt, at de Folk, som komme paa Tvangsarbejdsanstalterne, ingenlunde ere de fredeligste Medlemmer af Samsundet, og der er jo da endelig heller ikke noget mærkverdigt i, naar i Følge Arrestreglementet, Anvendelse af forpørlig Straf og Spændetroje i de Tilfælde, hvor sligt kan være nødvendigt, er tilladt overfor simple, almindelige Arrestanter, hvor de gøre sig fortjente til det, at de saa ogsaa kunne anvendes paa disse Tvangsarbejdsfanger; det er jo ofte Folk, som ikke kunne styres paa nogen anden Maade, men det er for øvrigt noget, som jeg ikke skal komme nærmere ind paa. Jeg tror, man handler rigtigst i ikke at søge at gøre væsentlige Forandringer i denne Straffeparagraf, hvilket jeg tror let vil kunne medføre, at der skal